

[Ellemann-Jensen.]

ske opfindelser. Må vi ikke være fri for den omklamring? Må vi ikke være fri for den nedvurdering af adskillige års seriøst arbejde i et seriøst partis forskellige demokratiske organer?

Albertsen (S):

En enkelt bemærkning til hr. Glistrup, parallelt med de synspunkter, som hr. Ellemann-Jensen her fremfører. Hr. Glistrup tillader sig at fremføre følgende: når der nu er blevet gennemført ensartede dyrtidsportioner for alle, så er det faktisk hr. Glistrup og hans parti, vi skal takke derfor. Det turde være en selvovervurdering ud over alle grænser. Enhver, der kender teknikken i disse ting, ved, at det er et forhandlingstema mellem regeringen, i dette tilfælde finansministeren, og de respektive tjenestemandorganisationer. Man er kommet frem til et resultat, og jeg kan sige som et relativt mangeårigt medlem af dette ting, at det er noget, der har været diskuteret i årevis. Endelig ved forrige overenskomstafslutning lykkedes det for tjenestemændenes vedkommende at nå frem til denne ordning, som altså har betydet, at der nu er ensartede dyrtidsportioner. Det kan hr. Glistrup på ingen måde med nogen reel baggrund påberåbe sig æren for.

Hr. Steen Folke mente, jeg med hensyn til vurderingen af de udgifter, der vil være forbundet med en gennemførelse af venstresocialisternes forslag, bevæger mig på et helt andet grundlag end sidste gang. Jeg kan sige, at jeg sidste gang, da vi drøftede denne sag, nævnte, at de samlede udgifter, vi i øjeblikket har til pensioner, er ca. 17 mia kr., og hvis man gennemførte det forslag, som hr. Steen Folke plæderede for dengang i foråret og nu også i dag, så ville det sikkert være tale om en fordobling af dette beløb. Det skulle opfattes på den måde – og det går jeg ud fra at hr. Steen Folke er klar over, men at han bare husker forkert – at der var tale om en merudgift på ca. 17 mia kr. I dag sagde jeg, at om det koster 5, 10 eller 15 mia kr. eller noget mere, det har vi ikke fået mindste vidende om, ej heller i dag. Det vil sige, at jeg synes ikke, det var noget seriøst grundlag at drøfte tingene på, når vi ikke har nogen som helst klar fornemmelse på dette felt. Hr. Steen Folke og andre har i dag forsøgt at stille det op på den måde, at det, vi skulle tage stilling til, var om fremtidens pensionssystem skulle baseres på de mangeartede forslag, vi i

dag har til behandling, idet vi skulle sige, om vi synes, det var det rigtige grundlag. Man må altså undskylde, men det kan man ikke i fuldt alvor mene at vi skal. Hr. Steen Folke må tæmme sin utålmodighed med hensyn til en afklaring af vor endelige stillingtagen, til vi får et realistisk grundlag, hvor vi også har nogle økonomiske beregninger, som giver os mulighed for reelt at tage stilling. Det vil ske, når vi får en redegørelse fra socialministeren inden alt for længe. Så længe må hr. Steen Folke altså afvente tingenes gang og være tålmodig i så henseende.

Ole Hovmand (FP):

Til hr. Steen Folke vil jeg sige, at intentionen hos forslagsstillerne må fremgå af bemærkningerne. Herfra vil jeg gerne citere:

»Erhvervsudytighedsydelsen inddrages, hvis der indtræder erhvervsdygtighed (placering på det åbne arbejdsmarked til den overenskomstmæssige tarif inden for pågældende faglige område).

Det offentlige er forpligtet til løbende at sørge for, at der i muligt omfang tilbydes mere end blot midlertidigt arbejde inden for den enkeltes faglige område, overenskomstmæssige tarif og geografiske opholdssted.«

Det er ud fra dette, jeg taler om, at forslaget indfører livstidspensionering, fordi erhvervslivet i en periode af ca. 3 år i pensionistens liv ikke kunne beskæftige ham. Han vil ikke kunne opfylde de krav, samfundet, fagforeningerne og arbejdsgiverne stiller til ham, fra den ene dag til den anden.

Glistrup (FP):

Hr. Palle Simonsens tjenestemandstanker var simpelt hen ikke holdbare. De forudsætter, at den 38-årige politibetjent eller DSB-mand skulle lade det være afgørende for sin loyalitet over for sin arbejdsgiver, at han engang i år 2009 eller sådan noget lignende ville få en pension under nogle vilkår, som ingen aner noget som helst om, hverken i nominelle eller reelle værdier. Selvfølgelig kan man ikke tænke så dårligt om nogen, der er ansat hos offentlige eller private arbejdsgivere. Derfor har det, at man har en særpensionsfavourisering af offentligt ansatte – dem, der kaldes tjenestemænd – fremfor andre mennesker, der også gør et nyttigt arbejde i sam-